

Nr 2

Av herrar **Sjöholm** och **Rubin**, om stadgande i grundlag beträffande medlemskap i politiskt parti.

Ett demokratiskt samhällssystem bygger bl. a. på förutsättningen att partibildningen är fri. Människor med ensartad meningsinriktning skall ha obeskuren frihet att sammansluta sig i politiska organisationer. I detta avseende fungerar vår svenska demokrati givetvis utan anmärkning.

Verklig demokrati fordrar emellertid någonting mer. De fria partierna måste icke endast ha sin egen suveräna frihet att etableras och verka — de lyder under det demokratiska ansvaret att rekrytera sina medlemmar jämlikt den enda metod som demokratiskt håller måttet: medlemmar som av egen övertygelse självständigt tagit ställning och fattat beslut. Härutinnan är förhållandet i vårt land långtifrån tillfredsställande.

Den tvångsanslutning som genom den fackliga rörelsen sker till det socialdemokratiska partiet är icke demokratisk. Anslutningen till en livs-åskådningsgemenskap kan endast vila på personlig övertygelse manifesterad genom personligt initiativ. Medlemskap i politiskt parti kan därför — om den demokratiska ordningen skall respekteras — icke vinnas genom beslut av någon annan än den person medlemskapet skall avse. Det är utmanande att ett litet antal personer på ett fackligt möte kan fatta bindande beslut om anslutning av tusentals andra personer till visst politiskt parti och detta utan att många av de sålunda tvångsanslutna ens haft vetskap om att detta skulle ske.

Det är ett otillräckligt korrektiv att den tvångsanslutne kan särskilt begära sitt utträde. Det ändrar ingenting i den helt igenom odemokratiska princip som möjliggjort hennes eller hans intagande i partiet. Ingen skall givetvis behöva begära utträde ur någonting vari inträde aldrig sökts. Denna särskilda utträdesansökan som erfordras är dessutom ägnad att avslöja den valhemlighet som vi eljest är angelägna att strikt respektera och den kan därutöver lätt äventyra en eftersträvanvärd solidaritet och en god kamratanda på arbetsplatsen.

Den jämförelse som ofta anställs med de ekonomiska bidrag som boplag kan låta utgiva till politiskt parti vilar på det cyniska jämställandet av människor och pengar. Man kan ha vilken mening som helst om den ekonomiska bidragsgivningen till politiska partier blott man håller i minne att det anstötliga och demokratiskt otillbörliga i den kollektiva tvångsanslutningen är åsidosättandet och negligerandet av den enskilde individens personliga övertygelse och hennes eller hans möjligheter att få den

respekterad. Den företagsledare som bistår ett politiskt parti med ekonomiska medel tvingar ju inte därmed sina anställda att ansluta sig som medlemmar i detta parti. Pengar får vi i ett fritt land använda i stort sett som vi vill. Vi borde vara aktsammare om människors personliga frihet att ta ställning i livsåskådningsfrågor.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,

A. att riksdagen måtte besluta att låta i kommande ny grundlag införa stadgande av innebörd att medlemskap i politiskt parti kan vinnas endast genom medlemskapsökandes eget personliga initiativ,

B. att vederbörande utskott måtte utarbeta lagtext av föreslagen innebörd.

Stockholm den 10 januari 1968

Sten Sjöholm (fp)

Bertil Rubin (mbs)

Nr 3

Av herr **Hamrin** i Kalmar m. fl., om utbildning av psykoterapeuter, m. m.

(Lika lydande med motion nr 2 i Första kammaren)

Stockholm den 12 januari 1968

Mac P. Hamrin (fp)
i Kalmar

Daniel Wiklund (fp)
i Stockholm

Einar Rimmerfors (fp)
